

- 3) Czy przepisy krajowe zawarte w pkt 4.5.4 Procedury dostępu abonentów lub użytkowników do usług służb ratunkowych (w wersji obowiązującej od 11 listopada 2011 r. do 15 kwietnia 2016 r.), które przewidują, między innymi, że dostawcy publicznych sieci komórkowych mają dostarczać informacje o lokalizacji z dokładnością do zasięgu stacji bazowej (sektora) (identyfikator komórki, ang. Cell-ID), ale nie określają minimalnej dokładności, z jaką stacje bazowe muszą określać lokalizację osoby wykonującej połączenie, ani zagęszczenia dystrybucji stacji bazowych (pod względem odległości między nimi), są zgodne z art. 26 ust. 5 dyrektywy 2002/22/WE zmienionej dyrektywą 2009/136/WE, który to przepis stanowi, że właściwe organy regulacyjne określają kryteria dokładności i niezawodności podanych informacji o lokalizacji osoby wykonującej połączenie?
- 4) Jeżeli odpowiedzią na pierwsze lub drugie pytanie jest stwierdzenie, że państwo członkowskie musi zapewnić ustalenie informacji o lokalizacji zgodnie z art. 26 ust. 5 dyrektywy 2002/22/WE zmienionej dyrektywą 2009/136/WE lub odpowiedzią na pytanie trzecie jest stwierdzenie, że takie przepisy krajowe nie są zgodne z art. 26 ust. 5 dyrektywy 2002/22/WE zmienionej dyrektywą 2009/136/WE, który stanowi, iż właściwe organy regulacyjne określają kryteria dokładności i niezawodności podanych informacji o lokalizacji osoby wykonującej połączenie, to czy sąd krajowy, rozpoznając sprawę w przedmiocie naprawienia szkody, ma obowiązek ustalenia bezpośredniego związku przyczynowego między naruszeniem prawa Unii a szkodą poniesioną przez osoby, czy też wystarczające jest ustalenie pośredniego związku przyczynowego między naruszeniem prawa Unii a szkodą poniesioną przez osoby, w sytuacji gdy w świetle przepisów prawa krajowego lub krajowego orzecznictwa wystarczające dla powstania odpowiedzialności jest ustalenie pośredniego związku przyczynowego między działaniami bezprawnymi a szkodą poniesioną przez osoby?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) (Dz.U. 2002, L 108, s. 51).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 listopada 2009 r. zmieniająca dyrektywę 2002/22/WE w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników, dyrektywę 2002/58/WE dotyczącą przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów (Dz.U. 2009 L 337, s. 11).

Skarga wniesiona w dniu 29 czerwca 2018 r. – Komisja Europejska/Królestwo Hiszpanii

(Sprawa C-430/18)

(2018/C 352/22)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Scharf, J. Rius, G. von Rintelen, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że Królestwo Hiszpanii poprzez brak przyjęcia przed dniem 18 września wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych koniecznych dla dostosowania się do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/92/UE z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie porównywalności opłat związanych z rachunkami płatniczymi, przenoszenia rachunku płatniczego oraz dostępu do podstawowego rachunku płatniczego ⁽¹⁾, a w każdym razie poprzez brak poinformowania o wszystkich tych przepisach Komisji, uchybiło zobowiązaniom państwa członkowskiego, które na nim ciąży na mocy art. 29 ust. 1 wspomnianej dyrektywy;
- Nałożenie na Królestwo Hiszpanii zgodnie z art. 260 ust. 3 TFUE dziennej okresowej kary pieniężnej w wysokości 48 912,20 EUR od dnia wydania wyroku stwierdzającego uchybienie obowiązkowi przyjęcia przepisów koniecznych dla dostosowania się do dyrektywy 2014/92/UE, a w każdym razie brak ich notyfikowania Komisji;

— obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z art. 29 ust. 1 dyrektywy 2014/92/UE państwa członkowskie powinny przyjąć i ogłosić najpóźniej do dnia 18 września 2016 r. przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne konieczne dla wykonania postanowień wspomnianej dyrektywy i poinformować o tym niezwłocznie Komisję.

Ponieważ Królestwo Hiszpanii nie dokonało pełnej transpozycji dyrektywy 2014/92/UE i nie poinformowało Komisji o przepisach transponujących, Komisja postanowiła wnieść niniejszą skargę do Trybunału Sprawiedliwości.

Komisja proponuje nałożenie na Królestwo Hiszpanii dziennej okresowej kary pieniężnej w wysokości 48 919,20 EUR od dnia wydania wyroku, obliczonej z uwzględnieniem, powagi, czasu trwania naruszenia oraz skutku zniechęcającego w odniesieniu do zdolności płatniczych wspomnianego państwa członkowskiego.

⁽¹⁾ Dz.U. 2014, L 257, s. 214.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein oikeus (Finlandia) w dniu 2 lipca 2018 r. – ML / OÜ Aktiva Finants

(Sprawa C-433/18)

(2018/C 352/23)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Korkein oikeus

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca zażalenie i skargę: ML

Druga strona postępowania: OÜ Aktiva Finants

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przewidziana w krajowych przepisach o wnoszeniu środków zaskarżenia procedura przyjmowania środków zaskarżenia do rozpoznania jest zgodna z zagwarantowanym w art. 43 ust. 1 rozporządzenia nr 44/2001 ⁽¹⁾ prawem obu stron do skutecznego rozpoznania środka zaskarżenia, gdy środek zaskarżenia jest wnoszony od orzeczenia sądu pierwszej instancji dotyczącego uznania lub wykonania wyroku na podstawie rozporządzenia nr 44/2001?
- 2) Czy w ramach procedury przyjmowania środków zaskarżenia do rozpoznania spełnione są przesłanki dotyczące postępowania, w którym wysłuchane zostają obie strony, w rozumieniu art. 43 ust. 3 rozporządzenia nr 44/2001, jeżeli strona, przeciwko której wnoszony jest środek zaskarżenia, nie została wysłuchana w przedmiocie wniesionego środka zaskarżenia przed wydaniem decyzji o jego przyjęciu do rozpoznania? Czy warunki te są spełnione, jeżeli strona, przeciwko której wnoszony jest środek zaskarżenia, zostanie wysłuchana przed wydaniem decyzji o przyjęciu środka zaskarżenia do rozpoznania?
- 3) Czy znaczenie dla wykładni ma okoliczność, że osoba wnosząca środek zaskarżenia może być nie tylko stroną, która wystąpiła z wnioskiem o stwierdzenie wykonalności i której wniosek został oddalony, ale również stroną, przeciwko której wystąpiono o stwierdzenie wykonalności, jeżeli wniosek ten został uwzględniony?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2001, L 12, s. 1).